DENNÍK odvážneho bojka

RODINNÝ ÚLET

stonožka

OD JEFFA KINNEYHO VYŠLO:

Denník odvážneho bojka

Denník odvážneho bojka 2: Rodrick je šéf

Denník odvážneho bojka 3: Posledná kvapka

Denník odvážneho bojka 4: Prázdniny pod psa

Denník odvážneho bojka 5: Krutá pravda

Denník odvážneho bojka 6: Ponorková choroba

Denník odvážneho bojka 7: Piate koleso na voze

Denník odvážneho bojka 8: To je ale smola

Denník odvážneho bojka 9: Dlhá cesta

Denník odvážneho bojka 10: Drsná škola

Denník odvážneho bojka 11: Dvojitý podfuk

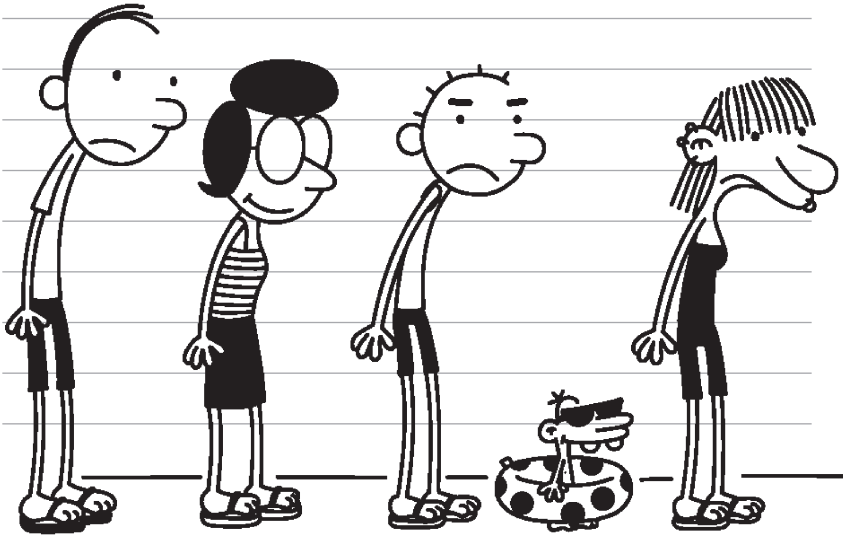
Denník odvážneho bojka 12: Rodinný úlet

Denník odvážneho bojka 13: Snehová bitka

Denník odvážneho bojka 14: Na spadnutie

Denník odvážneho bojka 15: Dolu vodou

Denník odvážneho bojka 16: Veľká šanca

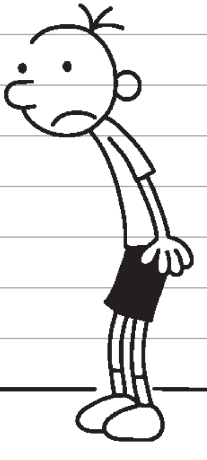

Jeff Kinney

DENNÍK odvážneho bojka 12

RODINNÝ ÚLET

stonožka

Jeff Kinney
DIARY OF A WIMPY KID:
THE GET AWAY

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2017 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
and the design of the book's cover are trademarks and trade
dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.
First published in the English language in 2017 by Harry N. Abrams,
Incorporated, New York
Original English title: Diary of a Wimpy Kid: THE GET AWAY
(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)
Translation © 2018 by Elena Guričanová
Cover design © by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney
Slovak edition © 2018, 2020 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Jeff Kinney: Diary of a Wimpy Kid:
The Get Away (Amulet Books, New York 2017)
Elena Guričanová
Redakčná úprava Dana Guričanová
Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2020 ako svoju 2 884. publikáciu v elektronickej podobe.
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

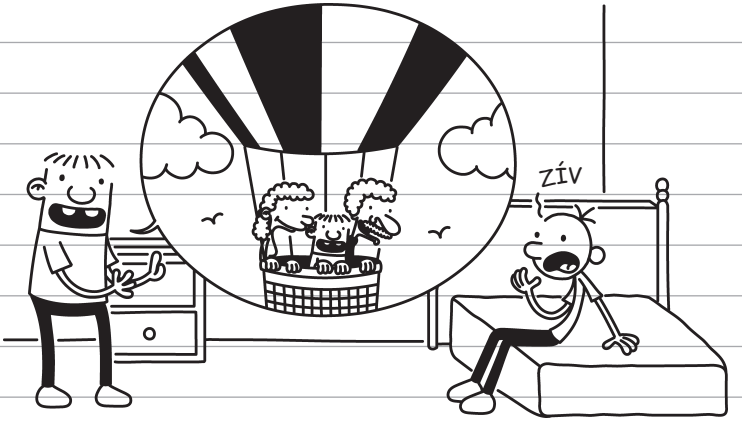
ISBN 978-80-575-1155-7

VENUJEM ANNIE

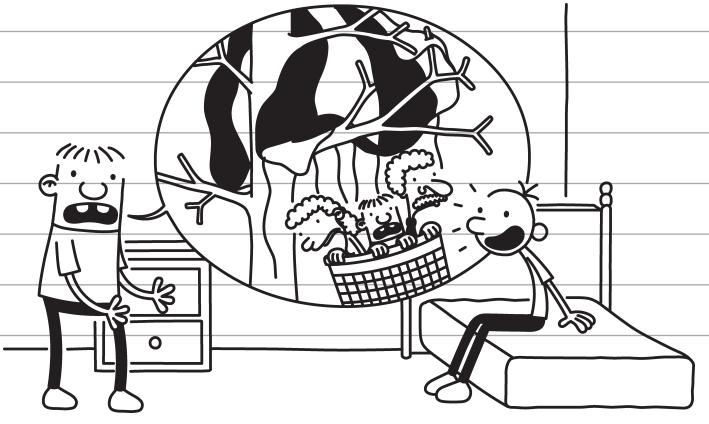
DECEMBER

Nedeľa

Neznášam, keď mi niekto vykladá o svojej dovolenke a ja sa musím tváriť, že mu to PRAJEM. Komu by sa už len chcelo počúvať o kope zábavy, ktorú NEZAŽIL?

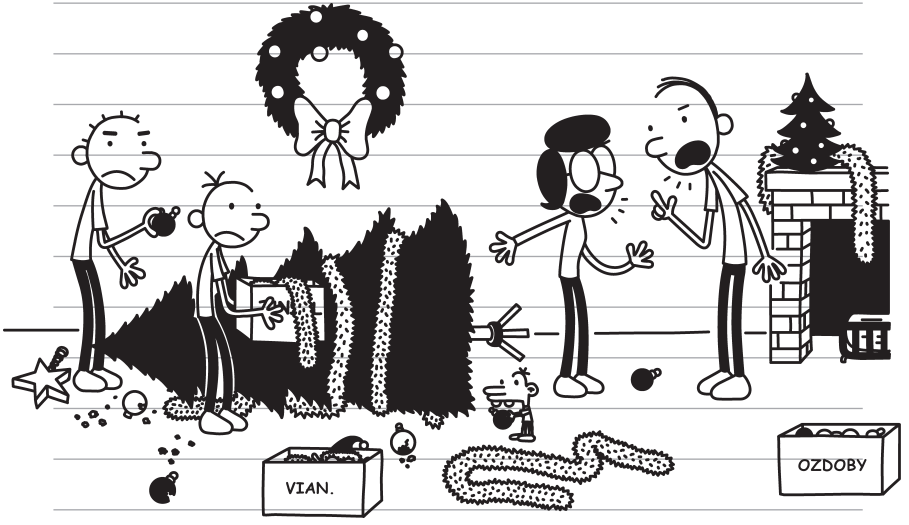

Zaujímajú ma len výlety, ktoré sa nejako strašne POKAŠĽALI. Potom ma nemusí mrzieť, že som ich zmeškal.

My sme sa z jednej takej dovolenky práve vrátili. Ver mi, keby som mohol, tak radšej zostanem DOMA, ale nemal som na výber.

Ešte pred pár týždňami sa nám o dovolenke ani NEŠNÍVALO. Bol úplne obyčajný december a ja som sa už fakt tešil na Vianoce.

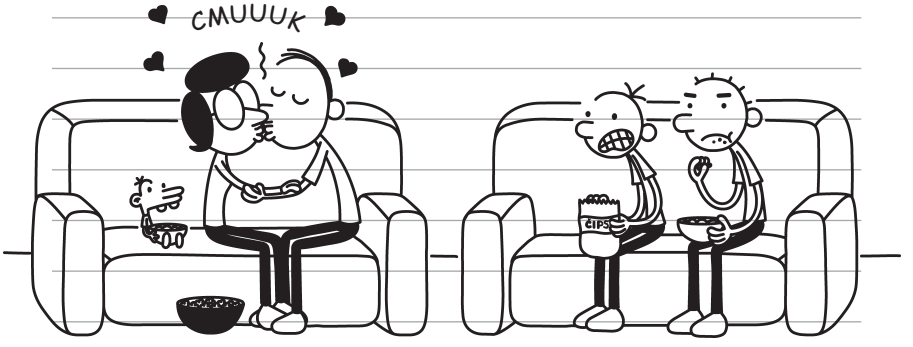
Akurát mama s tatkom stresovali, lebo sme ešte museli strašne veľa stihnúť, aby sme sa pripravili na sviatky. Všetci susedia už mali parádne vyzdobený dom, len MY nie, a nič sa nám nedarilo.

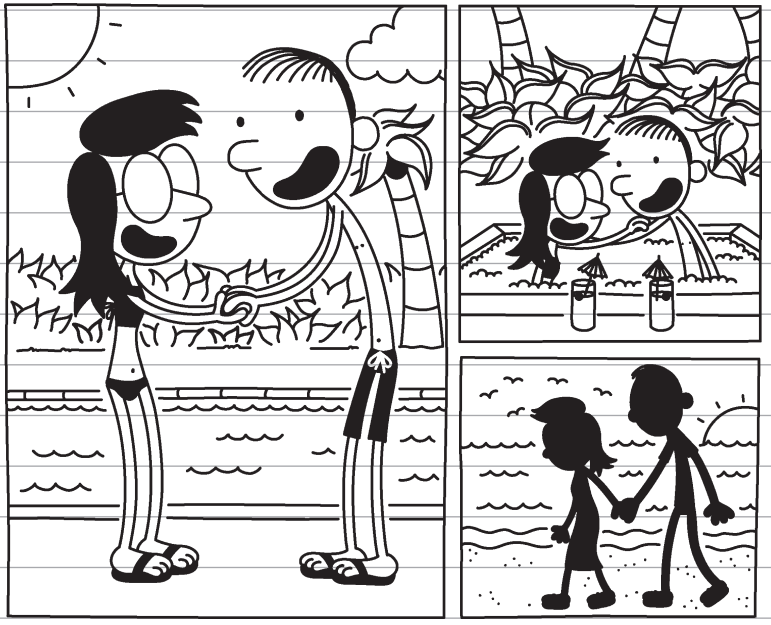
Verím, že by sme do Vianoc všetko zvládli, ale raz večer v telke dávali reklamu, ktorá naše sviatočné plány obrátila HORE NOHAMI.

Reklama nás lákala na Koralový ostrov, mama s tatkom tam kedysi boli na svadobnej ceste. Dobre si to pamätám, lebo sa začnú cukrovať zakaždým, keď sa tá reklama objaví v telke.

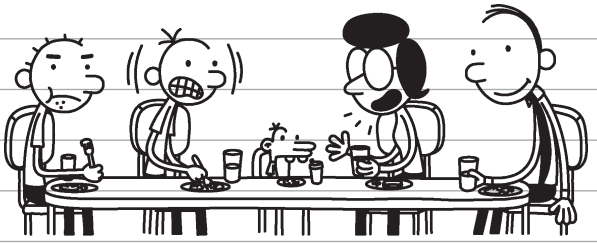

Keď si predstavím mamu s tatkom predtým, než mali nás decká, cítim sa strašne divne. Fakt by som sa bez toho zaobišiel, ale mama na KAŽDÉ výročie svadby vytasí fotoalbum z medových týždňov.

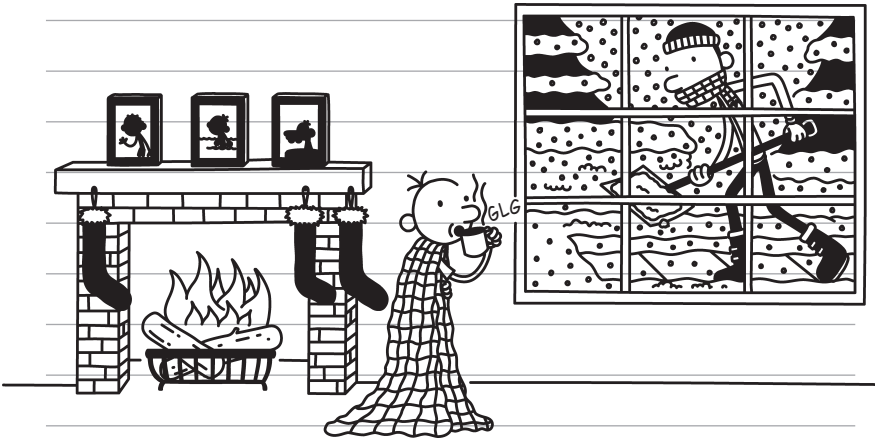
Ešte v ten istý večer rodičia vyhlásili, že TENTO rok sa na Vianoce VYKAŠLEME a pôjdeme na Koralový ostrov.

Spýtal som sa, či darčeky dostaneme tam, a mama povedala, že dovolenka bude NAMIESTO darčekov.

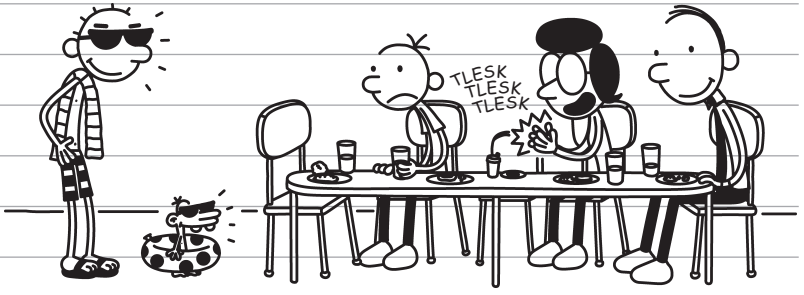

Podľa mňa to bol OTRASNÝ nápad a divil som sa, že tatko s tým súhlasil. Strašne nerád rozhadzuje prachy a dovolenka určite bude stáť celý MAJETOK. No tatko vyhlásil, že mu zima už lezie na nervy a rád by zdrhol kamsi do tepla.

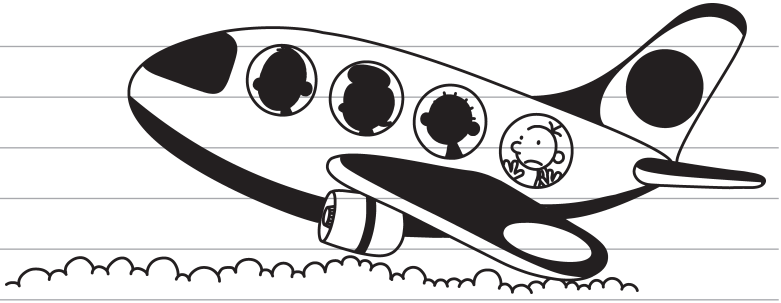
Ja osobne proti zime nič nemám. Vlastne by som povedal, že čím je vonku hnusnejšie, tým som spokojnejší.

Dúfal som, že Manny s Rodrickom mi pomôžu priviesť rodičov k rozumu, ale na tých dvoch sa nedá ANI TROCHU spoľahnúť.

Musel som sa zmieriť s tým, že normálne Vianoce doma sa nekonajú. Navyše sa mi VÔBEC nepozdávalo, že na Koralový ostrov POLETÍME. Ešte nikdy som v lietadle NEŠEDEL a predstava, že by som sa mal dať zavrieť do obrovskej kovovej trubice, ma ani trochu nelákala.

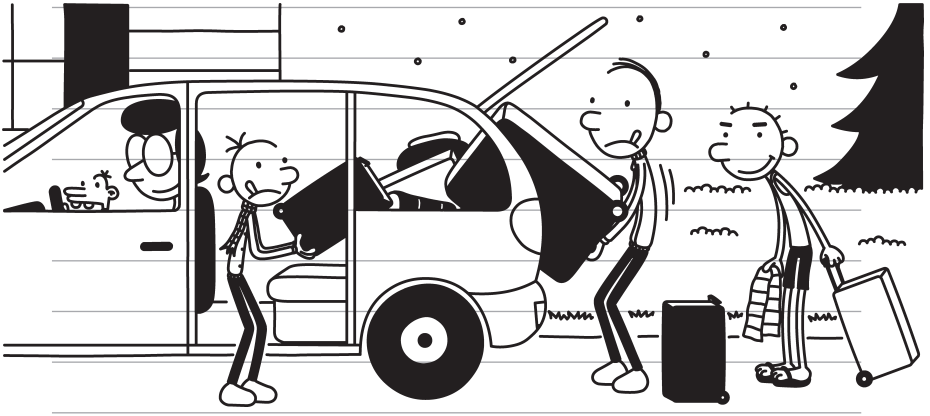

Nikoho INÉHO to zjavne netrápilo
a o dva týždne sme si už balili kufre.
Po správnosti sme v ten večer mali sedieť
pri kozube a pozerať tradičné vianočné
rozprávky.

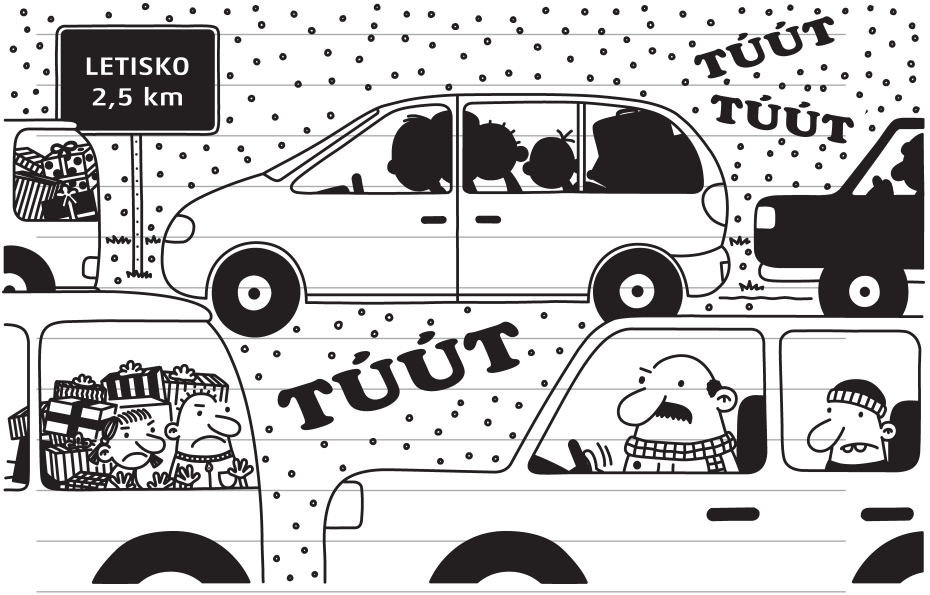
Pondelok

Odišli sme na Štedrý deň ráno, asi o ôsmej.
Tatko už pomaly strácal nervy, lebo chcel
vypadnúť ešte o hodinu SKÔR. Mama tvrdila,
že len vymýšľa a na letisku aj tak budeme
mať dosť času.

Vonku bolo asi mínus sedem, ale Rodrick
sa už nahodil ako do trópov.

Vysvitlo, že tatko mal pravdu, mali sme vyraziť skôr. Na Štedrý deň sa zjavne presúva strašne veľa ľudí a na ceste sa TLAČILI autá plné rodiniek, ktoré sa trepali za príbuznými. A nikto nemal ktovieako vianočnú náladu.

Všetko sa ešte zhoršilo, keď začalo SNEŽIŤ, autá sa vliekli ako slimáky. Rodičia sa začali vadiť o tom, kedy by bolo bývalo lepšie odísť, a tatko takmer prepásol odbočku na letisko. Musel sa preradiť cez tri pruhy plné áut, vyzeralo to dosť drsne.

Keď sme sa konečne dostali na letisko, hlavné parkovisko bolo plné, museli sme ísť na vedľajšie, ktoré je dosť ďaleko. Tatko vyhlásil, že nás vysadí pri chodníku aj s batožinou, niekde zaparkuje a príde za nami.

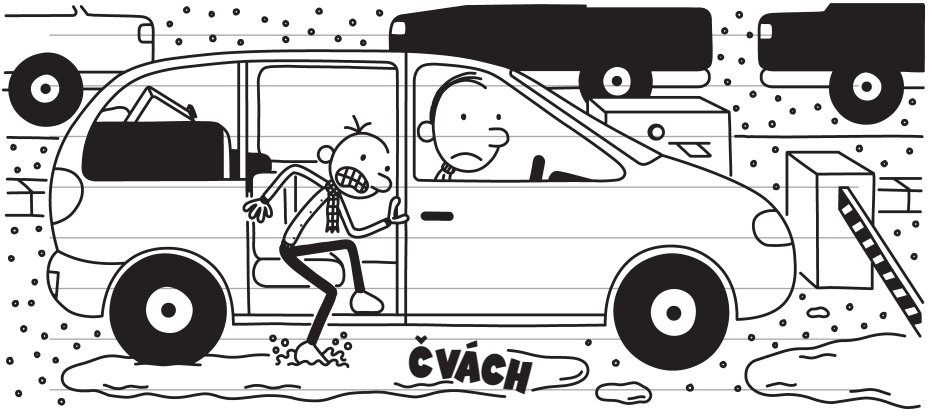
Na mieste, kde nás mohol vysadiť, bol TOTÁLNY chaos. Chceli sme vyložiť kufre, ale poliši, ktorí to tam riadili, každému autu dovolili zastať len na pol minúty. Akurát tým ľudí vystresovali a všetko ešte zhoršili.

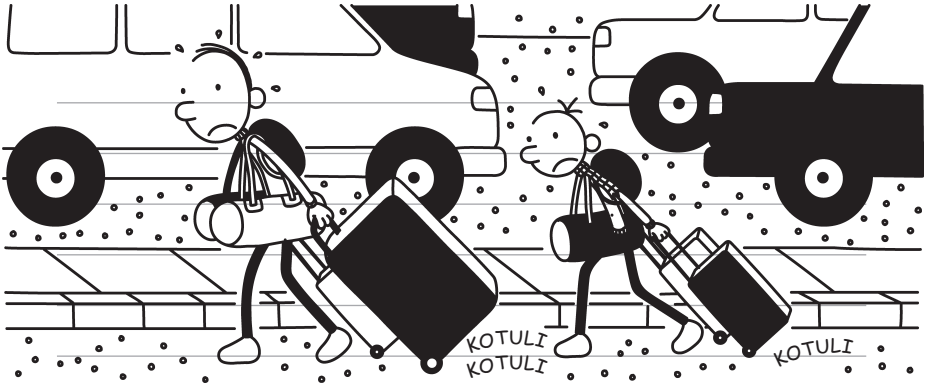
Musel som nastúpiť späť do auta, aby som tatkovi pomohol doniesť zvyšok vecí. Väčšinou bagáž vláči Rodrick, ale keďže mal na sebe len šortky a tričko, tentoraz sa z toho vyvliekol.

Mal z pekla ŠŤASTIE. Keď sme prišli k rampe na parkovisku, tatko nevedel z okna dočiahnuť na parkovací lístok. Donútil ma vyliezť z auta a podať mu ho.

Smola, nevšimol som si, že vedľa auta je obrovská mláka snehovej brečky, až kým nebolo neskoro.

Zaparkovali sme a odtiahli kufre k najbližšej zastávke letiskového autobusu, nebolo to med lízať.

Podľa tabule mal autobus k hlavnému terminálu chodiť každých desať minút. Do prístreška na zastávke sme sa už nezmestili, tak sme v tej hnusnej zime museli čakať vonku.

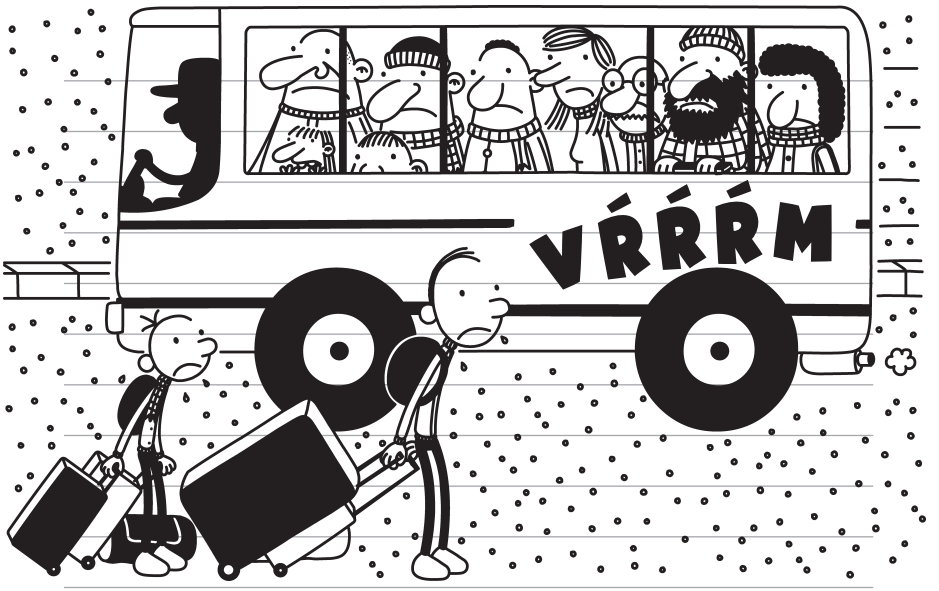

Prešlo dvadsať minút, no autobus nikde. Tatko furt pozeral na hodinky a nervážil. Vyhlásil, že k terminálu by sme mali ísť radšej PEŠO, hoci bol od nás asi kilometer a pol.

Pokúsil by som sa tatka presvedčiť, aby sme ešte chvíľku počkali, ale ponožka sa mi začínala meniť na ľad a nechcel som skončiť s omrzlinami.

Ako inak, keď sme boli asi tridsať metrov od zastávky, na parkovisko konečne prišiel autobus. Mávali sme na šoféra, aby nám zastal, ale on len prefŕčal okolo.

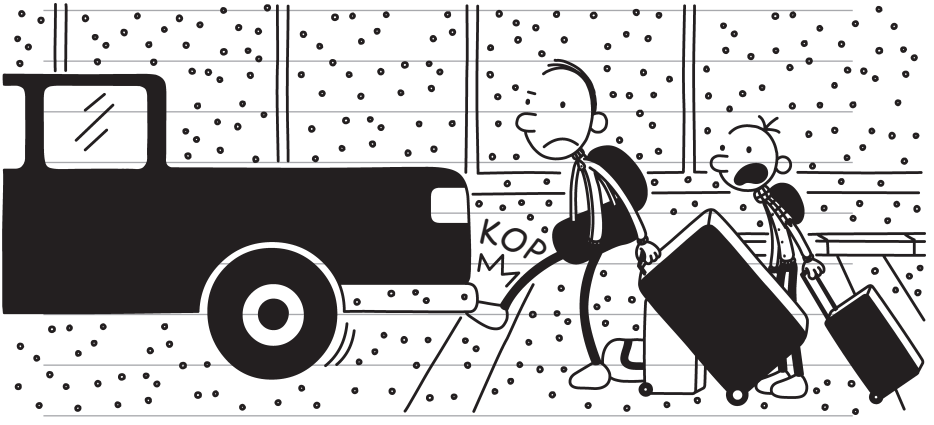

Rozbehli sme sa NAŠPÄŤ k zastávke, ale nestihli sme sa vrátiť včas.

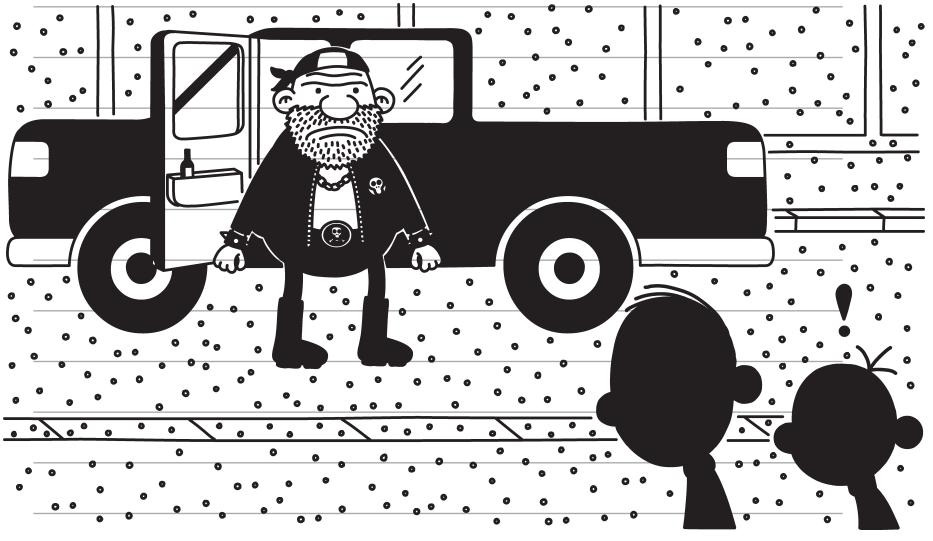

Teraz sa už tatko fakt bál, že zmeškáme let. Upokojoval som ho, že možno by to nebolo práve NAJHORŠIE, ale on na podobné reči zjavne nemal náladu.

K terminálu sme sa dovliekli totálne premočení a mrzutí. Keď nás na prechode skoro zrazil pikap, tatko sa NAŠTVAL a dal to vodičovi veľmi jasne najavo.

Na to sa zase naštval VODIČ, odstavil auto pri obrubníku a vystúpil.

Nečakali sme, kým príde, aby sme si o tom podebatovali. Rozbehli sme sa opačným smerom a zašívali sme sa medzi ľuďmi na chodníku, kým nás neprestal hľadať.

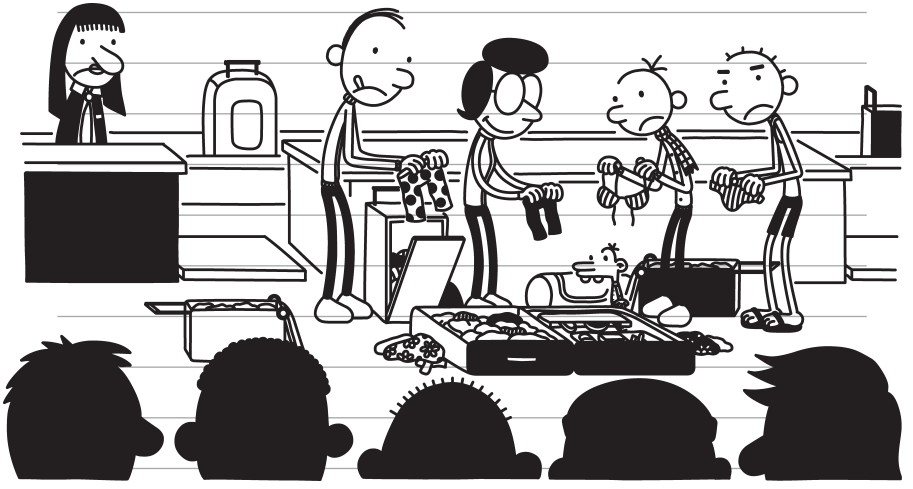

Tatko povedal, že si z toho môžem vziať dôležité poučenie: nikdy nesmiem stratiť nervy a urobiť nejakú hlúposť. Ja som si odniesol INÉ: keď sa Heffleyovci dostanú do kaše, Heffleyovci ZDRHAJÚ.

Zvyšok rodiny nás čakal hneď pri vchode. Mama sa spýtala, čo nám tak dlho trvalo, a tatka zase zaujímalo, prečo sa aj s Mannym a Rodrickom nepostavili do radu a nedržali nám miesto.

Trvalo nám dvadsať minút, kým sme vystáli rad na check-in. Keď tatko položil náš veľký kufor na váhu, osoba za pultom nám povedala, že je príliš ťažký a musíme zaň priplatiť.

Tatko vyhlásil, že letecká spoločnosť nás len chce zdierať a nedá im navyše ani CENT. Z kufra sme vybrali nejaké veci a napchali sme si ich do príručnej batožiny.

Keď sme to všetko vyriešili, zostávala nám už len polhodina, kým otvoria našu bránu a začne sa nastupovať do lietadla. Lenže pred bezpečnostnou kontrolou bola hotová DŽUNGĽA.